

N:o 71.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 april 1906.

— — — — Andra Kammaren den 12 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i vissa delar af strafflagen, lag angående straffarbets och fängelsestraffs verkställande i enrum, lag angående villkorlig frigifning, lag angående villkorlig straffdom samt lag angående ändrad lydelse af 1, 2, 4, 5 och 7 §§ i lagen den 17 oktober 1900 om straffregister.

(Lagutskottets utlåtande n:o 33.)

Till Konungen.

Genom proposition af den 2 sistlidne februari har Eders Kungl. Maj:t föreslagit Riksdagen antaga propositionen bilagda förslag till

- 1) lag angående ändring i vissa delar af strafflagen;
- 2) lag angående straffarbets och fängelsestraffs verkställande i enrum;
- 3) lag angående villkorlig frigifning;
- 4) lag angående villkorlig straffdom; samt
- 5) lag angående ändrad lydelse af 1, 2, 4, 5 och 7 §§ i lagen den 17 oktober 1900 om straffregister.

De under punkterna 1, 2, 4 och 5 här ofvan omnämnda lagförslag hafva blifvit af Riksdagen antagna, hvilket Riksdagen härmed får för Eders Kungl. Maj:t tillkännagifva.

Beträffande det under punkt 3 berörda lagförslag har Riksdagen ansett den formella affattningen af 4 och 14 §§ böra undergå någon ändring.

Riksdagen, som alltså icke kunnat i oförändradt skick godkänna sistnämnda lagförslag, har för sin del antagit följande

Lag

angående villkorlig frigifning.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Har den, som undergår straffarbete på viss tid, utstått två tredjedelar af straffet, och utgör den tid, under hvilket straffet är verkställt, eller, på grund af domstols förordnande, som i 4 kap. 12 § strafflagen sägs, skall anses verkställt, minst två år, må, där omständigheterna göra sannolikt, att den dömda på fri fot skall förhålla sig väl, villkorlig frigifning med hans begifvande kunna äga rum, på sätt i denna lag sägs.

Hvad nu är stadgadt må ock å den, som undergår fängelse, tillämpas, där fängelsetiden, till följd af förening af straff, öfverstiger två år.

2 §.

Den, som villkorligt frigifves, vare under så lång tid, som vid frigifningen återstår af straffet, men i hvarje fall minst ett år, underkastad särskild tillsyn och skall under denna tid vara pliktig att icke allenast föra ett ordentligt och ostraffligt lefverne, undvika skadligt umgänge samt bemöda sig om utväg till försörjning på lofligt sätt, utan äfven ställa sig till noggrann efterrättelse de särskilda föreskrifter, som vid frigifningen eller därefter på grund af denna lag honom meddelas.

3 §.

Åsidosätter den frigifne något af hvad, efter ty i 2 § sagdt är, honom åligger, kan den frihet, som honom medgifves, återkallas; och skall han, i händelse af återkallelse, ånyo intagas i allmän straffinrättning, för att utstå den del af straffet, som icke vid frigifningen var verkställd.

Huru i visst fall villkorlig frihet skall till följd af ny straffdom vara förverkad, därom stadgas i 13 §.

4 §.

Har prøfvotid, hvarom i 2 § förmåles, gått till ända, utan att den villkorliga friheten återkallats eller den frigifne på grund af förhållande, som till återkallelse leder, blifvit häktad, och föreligger ej heller fall, som i 13 § sägs, vare så ansedt, som hade straffet vid frigifningen till fullo aftjänats; dock att jämte straffet ådömd påföljd enligt 2 kap. 19 § strafflagen ej i något fall upphör före prøfvotidens utgång.

5 §.

I fråga, huruvida villkorlig frigifning medgifvas må, skall tagas i betraktande:

beskaffenheten af brott, hvarför bestraffning ålagts, orsakerna till brottet och omständigheterna vid detsamma;

den dömdes tidigare vandel;

uppförandet under fängelsetiden och hvad för öfrigt kan lända till upplysning om hans sinnesriktning vid den tid, då frigifning ifrågasättes;

de förhållanden, i hvilka den dömd skulle komma att försättas efter frigifningen, huruvida beskydd erbjudes af enskild person, förening eller på annat sätt, eller om ändock finnes grundad utsikt till lofflig utkomst.

6 §.

Om villkorlig frigifning förordnar Konungen.

Framställning om sådan frigifning göres hos fångvårdsstyrelsen, som med eget yttrande öfverlämnar framställningen till Konungen.

7 §.

För den, som villkorligt frigifves, utfärdas af fängvårdsstyrelsen frihetspass, däri, såvidt icke i beslutet om frigifning är annorlunda stadgadt, honom förelägges: att begifva sig till den ort, inom hvilken han skall äga att under prøfvotiden vistas, och efter framkomsten till påteckning uppvisa passet hos den, som skall öfver den frigifne utöfva tillsyn, allt i enlighet med de närmare föreskrifter, som i passet meddelas; att hos tillsyningsmannen göra anmälan om bostad samt ombyte däraf; att vid påfordran inställa sig hos tillsyningsmannen samt angående sin sysselsättning och öfriga förhållanden lämna de upplysningar, som af denne äskas; samt att ej utan särskildt skriftligt medgifvande uppehålla sig utom den anvisade vistelseorten.

I passet skall jämväl införas fullständig underrättelse om hvad den frigifne i öfrigt, likmätigt 2 § eller till följd af särskild bestämmelse i frigifningsbeslutet, skall hafva att under prøfvotiden iakttaga, så ock om påföljden, därest han åsidosätter hvad honom enligt passet åligger.

Den, som frigifves, vare pliktig att vid anfordran uppvisa passet för polismyndighet.

8 §.

Tillsyningsman, som i 7 § sägs, vare på landet länsman och i stad polismästare eller, där sådan ej finnes, stadsfiskal; dock må i stället annan tjänlig person kunna för viss ort eller, därest det af frigifningsbeslut eller eljest af omständigheterna föränledes, för visst fall af Konungens befallningshafvande förordnas.

9 §.

Tillsyningsman har att, i den mån omständigheterna tillstädja, vaka öfver den frigifnes uppförande och söka befordra hvad som kan lända till hans upprättande.

Då den frigifnes sysselsättning eller andra förhållanden kräfva,

att han, dagligen eller tidtals, under en del af dagen uppehåller sig utom den anvisade vistelseorten, må lof därtill af tillsyningsmannen meddelas. Tillstånd att vistas å annan ort må ock eljest af tillsyningsman beviljas, när giltiga skäl därtill äro, dock hvarje gång för högst tio dagar. Sökes i sistnämnda fall tillstånd för längre tid eller begär den frigifne att få till annan ort afflytta, anmäle tillsyningsmannen frågan, efter behörig utredning, hos Konungens befallningshafvande, som i ärendet besluter. Angående lämnadt medgifvande skall i hvarje fall å frihetspasset göras anteckning, som, därest den afser afflyttning till annan ort, jämväl skall innehålla de af Konungens befallningshafvande i fråga därom meddelade närmare föreskrifter.

Tillsyn bör så anordnas, att den frigifne icke onödigt störes i sin lofliga verksamhet eller utsättes för allmän uppmärksamhet.

10 §.

Angående återkallelse af villkorligt medgifven frihet beslutes af Konungens befallningshafvande i det län, där tillsynen utöfvas.

Anser tillsyningsman den frigifne hafva åsidosatt något af hvad enligt 2 § honom åligger, insände till Konungens befallningshafvande anmälan därom jämte nödig utredning. Blifver den frigifne för brott ställd under tilltal vid domstol, varde det af tillsyningsman för Konungens befallningshafvande tillkännagifvet.

Skulle Konungens befallningshafvande finna sådana omständigheter vara för handen att, oaktadt den frigifne åsidosatt något af hvad enligt 2 § honom åligger, återkallelse icke skäligen bör äga rum, kan Konungens befallningshafvande låta tilldela honom varning.

11 §.

Afviker den frigifne från anvisad vistelseort eller gör han sig skyldig till uppförande, som innebär våda för allmän ordning eller säkerhet, må han häktas i afbidan på vidare förordnande. Af Konungens befallningshafvande må sådan häktning ock eljest beslutas, där omständigheterna finnas därtill föranleda. Polismyndighet, som verkställt häktning enligt denna paragraf, åligger att därom sist påföljande dag till Konungens befallningshafvande insända underrättelse.

12 §.

Har Konungens befallningshafvande återkallat villkorligt medgifven frihet, och vill den frigifne söka ändring i beslutet, äger han inom åttonde dagen efter det beslutet honom delgifvits till Konungens befallningshafvande eller till tillsyningsman vid häkte, där han förvaras, ingifva sina till Konungen ställda besvär. Är klaganden häktad och behöfver han biträde vid besvärens författande, foge Konungens befallningshafvande eller tillsyningsmannen vid häktet anstalt, att det erhålles. Besvär, som ingifvits till tillsyningsman, insände han ofördröjligen till Konungens befallningshafvande.

Inkomna besvär åligge Konungens befallningshafvande att, så fort ske kan, till Konungens nedre justitierevision insända tillika med de till målet hörande handlingar.

Har den frigifne blifvit häktad, skall i fråga om beslutets verkställighet före besvärstidens utgång i tillämpliga delar lända till efterrättelse hvad särskildt finnes stadgadt angående verkställighet af straff, ådömdt genom utslag, som ej vunnit laga kraft.

Konungens befallningshafvandes beslut angående varning må ej öfverklagas.

13 §.

Varder den frigifne under prøfvotiden för brott dömd till straffarbete eller fängelse, skall domstolen tillika förklara den villkorligt medgifna friheten förverkad. Har han före prøfvotidens utgång blifvit för brottet häktad, vare lag samma, ändå att han senare dömes.

14 §.

Har någon blifvit villkorligt frigifven, och har ej friheten återkallats eller förklarats förverkad; skall, där före prøfvotidens utgång förekommer förvandling af honom ålagda böter, den förvandling ske oberoende af det förra straffet.

15 §.

De närmare föreskrifter, som för tillämpning af denna lag erfordras] angående hvad som åligger tillsyningsman, som i 7 § sägs, och hvad därmed har gemenskap, meddelar Konungen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1907.

Stockholm den 12 april 1906.

Med undersätlig vördnad.
